

odru. Njena ljubeznjiva očesca so za večno zaspala in tudi njena sladka ustica so obmolknila za zmiraj. — Spomnila se je zdaj Minka neprijaznih besed, s katerimi je svojo séstrico razžalila. "Oj preljuba, zlata moja séstrica" joka Minka in zdihuje „le samo enkrat me še poglej s svojimi prijaznimi očesci, da te za odpušcanje prosim!" Okrog vratú se oklene mertve sestrice in jo poljubuje; pa vse zastonj, — Rozika se ne sprebudi več in tudi nobene prošnje, nobenega sladkega glasú ni več iz njenih nežnih ustic. —

Dasiravno je že več let preteklo, vendar Minko še zmiraj boli sercé, da je s svojo neprijazno obnašo tako hudo razžalila dobro svojo séstrico.

Kedar te kdo kaj prosi, pa mu želje ne moreš spolniti, odreci mu prošnjo vsaj z lepo in prijazno besedo, brez da bi ga žalil.

T.

Piščalka.

(Po ruskem iz Karamzina.)

Ko še mlad sem bil nevéden
Komaj let sem štel še sedem,
Mati pénezov so dali,
I veleli ukazali:
„Kupi si kaj lepega
„Lepega, koristnega.“

Hitro tjé na somenj tečem,
Zbiram, pravim „tega nečem“,
Zdaj piščal ugledam zálo,
Sérce se mi zasmejalo,
Dal vesélo, rad sem vsé,
Za piščalko péneze.

Naglo jo prot dómu máhnem,
Tukaj se še le oddahnem,
Kér veselje me je gnalo,
Da imél sem zdaj piščálo;
Jél domá sem piskati
Veselit se, vriskati.

Pa nobeden mi ne ygame,
Koliko piščal me stáne,
Le pozneje, ko zvedó,
Mi smeje naštevajo:
Kaj bi kupil lahko vsé,
Za izdáne péneze.

Večji sem po svetu hodil,
Deželá velik' obhodil,
V slednej druge šege videl,
Z znanci sem povsod se snidel;
Tú sem videl pridnega
Tamkej zopet lenega.

Tú skopúha sem ugledal,
Ki po dnarji le je segal,
Sebi le v žep vse grabil,
Reveže pa čisto zábil,
Ta plačuje prav dragó,
Mislil sem si piščalko.

Vidí je' ki plosk lovijo,
Hvalo z razno zvijačijo,
Gospodarstvo popustijo,
In nazadnje vsé zgubijo,
Misli se si, oh ljudjé!
Kak so dráge piščalke.

*

*

In tako tedaj prav mnogi
V širócem zemskem krogí,
So nesrečni le zató,
Ker piščal preplačajo.

Iván Gabršek.